

Recensie: Interview Sophia

foto © Philip Lethen

Recensie:

Sophia is het soloproject van Robin Proper-Sheppard. De man werd in de jaren '90 populair met The God Machine waarin zware gitaren niet geschuwd werden. In 1995 bracht hij de eerste plaat uit onder de naam Sophia. In de periode tot 2009 bracht Sophia zeven soloalbums uit. Toen werd het even stil maar op 15 april 2016 kwam zijn langverwachte achtste plaat "As We Make Our Way (Unknown Harbours)" uit. Op de plaat werd Robin Proper-Sheppard bijgestaan door bassist Sander Verstraete en drummer Jeff Townsin. Live komt daar Jesse Maes bij die Sophia live tot een viertal maakt. Op 26 april is Sophia te zien in de Botanique in Brussel. Musicnews.be had een gesprek met Robin Proper-Sheppard.

Het heeft bijna zeven jaar geduurd tot As We Make Our Way (Unknown Harbours) op de markt kwam. Waarom nam het zoveel tijd in beslag?

Om heel eerlijk te zijn, verkeerde mijn leven gedurende die zeven jaar in een chaotische periode. Ik reisde veel, niet omdat ik dat wou, maar omdat ik problemen had om een vaste woonplaats te vinden. Dit is één van mijn eerste cd's die niet volledig spreekt over een relatie. Als ik nu naar een plaat van Sophia luister, kan ik uitpikken welke relatie ik op dat moment had. Na "There Are No Goodbyes" voelde ik dat het tijd was om een pauze te nemen. Ik nam tijd om uit te dokteren waar deze plaat vandaan kwam. Ik dacht altijd dat het ingewikkeld was om nummers te schrijven. Als je schrijft over jouw hart dat gebroken wordt door een meisje, is dat zeer gemakkelijk. Wanneer je erg diep moet graven, wordt het moeilijker om een tekst te maken.

Het was ingewikkeld om een nieuw onderwerp te vinden om over te schrijven. Wat ik niet eenvoudig vond, bleek iets te omschrijven op een manier dat het eerlijk en open klonk. "The Drifter" is gebaseerd op een waargebeurd verhaal. Een dame zei tegen mij: "Where have you been all my life" en toen antwoordde ik "Where all the monsters hide". Op dat moment in mijn leven bevond ik me in een moeilijke periode. Ik had toen al een hele tijd geen relatie. Ik had wel inspiratie, ik kon het enkel niet verwoorden.

Ik schrijf nu minder direct over mijn relaties. Het blijft wel zeer persoonlijk. Bijvoorbeeld "Don't Ask" spreekt niet over één relatie maar eigenlijk over alle partners die in mijn leven passeerden. Het refrein "Don't ask what you don't want to know" is een goeie omschrijving. Ik probeer het in een context te plaatsen waarin het niet alleen over mij gaat. Hoeveel mensen gooiden iets wondermooi weg omdat ze alles in vraag stellen? Meestal zullen mijn fans wel begrijpen wat ik bedoel. Toen ik dat onlangs tegen een fan van het eerste uur vertelde, werd hij heel emotioneel door de betekenis van het nummer. Dit was omdat hij zich ook zo voelde in zijn leven. Hij was erg ontdaan.

Tot op deze plaat ging ik er van uit dat mensen naar Sophia kwamen omdat ze nummers wilden horen over een gebroken hart. Met deze plaat wou ik dingen exploreren die andere mensen ook kunnen herkennen in zichzelf. Het gaat nog steeds over mij maar andere mensen kunnen het ook meemaken. Mijn fans komen om iets eerlijk te horen. Het is een plaat waarin iedereen zich kan herkennen.

Was het een moeilijk opnameproces?

De productie van de plaat was zeker moeilijk. Ik probeerde om te experimenteren met andere texturen. Voor mij is dat moeilijk omdat ik alle geluiden die je kan

gebruiken reeds benut heb. De manier waarop ik in mijn muziek moest graven om nieuwe atmosferen te creëren, was moeilijk. Blijkbaar is het wel goed gelukt want er vragen al bevriende producers aan mij hoe ik een bepaald geluid maakte. Sommige geluiden hebben vijf of zes lagen die op dezelfde manier werken. Je kan er geen instrument uithalen omdat het alles samen is.

Niet alles hoeft een laag te hebben. Een nummer zoals "Baby Hold On" bevat geen lagen en heeft enkel een akoestische gitaar. Voor mij is het belangrijkste om er een emotionele context in te vinden. Je moet een nummer op een eerlijke en open manier kunnen brengen.

U vertelt dat de plaat over verdriet gaat. Waar heeft u het meeste spijt van?

Het leven zit vol spijt. Waar ik zelf het meest berouw van heb, is de pijn die ik heb veroorzaakt bij andere mensen. Ik ben een lastige persoon op vlak van liefde en relaties. Ik heb veel mensen bezeerd die het niet verdienden. Ik denk dat ik te veel mensen toeliet om mij pijn te doen. Ik projecteerde dat lijden op de mensen rondom mij. Ik had verschillende situaties waar ik meer respect voor moest hebben. Ik ben er nu 47 en wanneer de tijd passeert, realiseer ik me dat de enige persoon die telkens in die relaties zat, mezelf is.

Ik ben niet actief op zoek naar een stabiele relatie. De enige liefde in mijn leven, is mijn achttienjarige dochter. Ze is geweldig en het enige wat ik goed teweegbracht. Ik zou graag de liefde van mijn leven vinden. Tegelijk wil ik niet de persoon bekomen die ik normaal word wanneer ik in een relatie zit. Ik vind het moeilijk om eerlijk te zijn in een relatie en dat is hard.

Uw dochter is samen opgegroeid met uw cd. Heeft ze een bepaalde invloed gehad? Naast "Baby, Hold On", dat over haar gaat, is dat zeer miniem. Het feit dat ik zoveel rondzwierf de laatste jaren raakte haar in het diepst van het hart. Ze had bij mij geen plaats die ze thuis kon noemen. Ik probeer om dat element van mijn leven geheim te houden voor de buitenwereld. Ik ben erg beschermend. "Baby Hold On" schreef ik vanuit het idee dat ik er meer was voor haar dan effectief. Dit is iets wat ze niet direct zal vergeten. Zelfs wanneer ik er vandaag over praat, wordt ze daar nog kwaad over. Ze denkt dat ik haar bij haar moeder achterliet. Mensen gaan dingen altijd op een eigen manier bekijken. Wanneer ze het moeilijk had, spraken we veel via de telefoon. In haar eigen ogen was ik er enkel achter de telefoon en dat is iets waar ik veel spijt van heb.

"Resisting" is een erg stevig nummer in het oeuvre van Sophia. Het doet zelfs een klein beetje denken aan The God Machine. Had u nood aan wat strakke gitaren?

Het voelde zeer natuurlijk aan om het op die manier te maken. Het zit in het begin van de plaat en ik vond dat het nergens anders een plaats kon krijgen. Het nummer werd als single uitgebracht en kreeg overweldigende reacties van het Sophia publiek. Mijn band was uitgelaten dat het overal in de wereld werd gespeeld en iedereen het deelde. Tegelijkertijd stuurde een meisje uit Hamburg mij een mail dat ze niet van "Resisting" houdt. Dat is iets wat ik tof vind aan het Sophia-publiek. Ze zouden het nooit aanvaarden wanneer ik een album vol harde nummers maak. Ik had zo'n vijftien jaar geleden eens een zijproject The May Queens. Met Sophia verkopen we duizenden albums en van die plaat ben ik nog altijd bezig om de eerste 500 te verkopen.

Liefhebbers van de harde muziek willen geen rustige muziek horen maar ik verkoop wel veel platen aan hen. Als ik een cd zou maken met enkel harde muziek dan zou ik meer dan de helft van mijn publiek verliezen. Door enkel zachte muziek te spelen, jaag ik niemand weg. De liefhebbers van zware muziek zijn minder snel afgeschrikt. Mijn muziek bevat zoveel dynamiek dat zelfs de akoestische nummers erg stevig klinken. Dat vind ik zelf ironisch omdat mensen die van zware muziek houden minder krediet krijgen om andere muziek te appreciëren. Dat maakt Sophia zo uniek, mijn publiek weet dat ik stevige muziek kan maken als ik dat wil. Mede dankzij mijn

verleden bij The God Machine. Ze weten dat die harde nummers iets zijn wat ik zelf erg graag wil doen maar dat de rest kalmer zal zijn.

Op "It's Easy To Be Lonely" hebben verschillende Belgische muzikanten meegespeeld. Wilde u hiermee uw band met België nog meer versterken?

Ik wilde niet per se mijn band versterken. Nu zitten er twee Belgische muzikanten in mijn band en het zijn de beste waar ik ooit mee samenspeelde. De gitarist bij ons speelde in Horses, waarvan ik het album geproduceerd heb. Wanneer ik zijn gitaar opnam, plaatste ik zoals gewoonlijk twee microfoons. Ik begaf me dan naar de controleruimte en werd omver geblazen door het geluid die hij voortbracht. De muzikanten die nu bij mij zijn, zorgen er voor dat ik mijn liveshows naar een hoger niveau kan tillen. Het publiek zal versteld staan hoe stil en atmosferisch onze kalme nummers zullen klinken en hoe luid en lawaaierig het zware gedeelte zal zijn. Ik hou er momenteel van om een immense "wall of sound" te creëren maar tegelijk wil ik de show miniem maken zodat je een naald kan horen vallen.

Wat is zo uniek aan uw bandleden?

Sander en Jesse zijn beide klassiek getrainde pianisten. Sophia heeft een grot hit "On My Own" die veel piano bevat. Het opent met een piano die Sander speelt en wanneer het eerste refrein er in komt moet hij bas spelen. Dan draait Jesse, de gitarist, zich om en tokkelt hij op de piano. De muzikanten bewegen constant op het podium en dat is erg bevrijdend. Eindelijk heb ik multi-instrumentalisten die alles kunnen spelen. Dat is iets waar ik naar op zoek was. "It's Easy To Be Lonely" speelden we voor het eerst enkele jaren geleden met zeven mensen op het podium. Dat klonk toen zo fantastisch dat ik niet durfde om dat met vier te repeteren. Op onze eerste repetitie met Jesse was er een klein beetje magie maar die bleef verborgen. Onze repetitie hield vroeger op dan gepland. Jeff Townsin, de drummer stelde voor om "It's Easy To Be Lonely" te oefenen. Ik wilde dat niet doen maar toen zei Jesse dat hij een effect had gemaakt waarmee zijn gitaar net zo klonk als de hoorns op dat nummer. Het was indrukwekkend. Het had zo'n epische opbouw en klonk beter dan met zeven. De magie kwam pas op het eind maar ik besepte meteen dat we met iets wonderbaarlijk bezig waren. Jesse speelt niet mee op het album maar toen ik er aan schreef, wist ik wel dat hij live zou meespelen. Ik was er van bewust dat hij geen probleem met de gelaagdheid in de nummers ging hebben. Dat gaf mij veel vrijheid.

Wat is volgens u de reden voor de artistieke kennis van Belgische muzikanten?

In België heb je twee waanzinnig goede conservatoria, in Gent en in Antwerpen. Daar doen ze ieder jaar een soort van afstudeerconcert. Ik ben naar twee van die shows geweest en de creativiteit die ik daar zie is fenomenaal. Als deze bands in Londen optreden, zouden ze iedereen omver blazen. Er is een band Hypochristmutreefuzz waar Sander en Jesse bij spelen. De eerste keer dat ik hen zag, had ik een wauw-gevoel. In België is er veel steun vanuit de overheid voor muziekgroepen. Je hoeft geen popmuzikant te zijn om het muzikale leven te appreciëren. Als je in Amerika of Londen naar een muziekschool gaat, kom je er uit als popband. Hier kan je focussen op creativiteit.

Op "The Drifter" zingt u over uzelf die zomaar rondrijft. Waarop is dit gebaseerd?

Het gaat vooral over het feit dat ik niet echt een huis heb. Dat is ook het idee achter het anker op de cover. Ik kan nergens mijn anker vastleggen dus drijf ik maar rond. Het tegenkomen van een thuis lijkt veel op het vinden van een goeie relatie. Je kan overal gaan wonen en je kan met iedereen samen zijn maar het is heel moeilijk om de perfecte persoon of plaats te vinden.

Bij "Blame" neemt u de schuld van alles op u. Is het zo dat u in uw leven veel de schuld krijgt van alles?

Ik geef vooral mezelf de schuld van dingen. De zelfreflectie op de plaat is een manier om dat te accepteren. Ik weet welk soort pijn ik veroorzaakte en de fouten die ik maakte. Tot nu toe heb ik alle schuld gestoken op mijn gebroken hart maar

uiteindelijk heb ik zelf de meeste van die fouten veroorzaakt.

Welk nummer heeft voor uzelf het meeste betekenis op de plaat?

Het nummer dat mij het meeste raakt wanneer ik er naar luister is zeker "Baby Hold On". Tot dat moment schreef ik vooral nummers om dingen te kunnen loslaten. De inhoud van dat nummer zal nooit verdwijnen en een deel van mijn leven blijven. Voor mij is dat mijn moeilijkste nummer om te beluisteren. Het leunt zeer dicht aan bij mij. "Unknown Harbours" betekent voor mij het meest op de plaat zelf. Als je luistert naar de manier waarop de song is opgebouwd en samenhangt, kon dit evengoed op het einde van de plaat zitten. Iedereen denkt dat ze een bepaald pad voor ogen hebben die ze moeten volgen en plots verandert dat. Het is met veel mensen in mijn dichte buurt gebeurd en het nummer beaamt dit. Ik realiseerde me dat niemand weet waar ze heen gaan. Je kan denken dat je leven op de rails staat maar er kan zoveel gebeuren op een korte tijd dat je alles in zijn perspectief moet zien.

Voor de nieuwe tour die er aankomt treedt u enkel in kleine zalen op. Bent u het beu om in grote zalen te spelen?

Ik was zelf niet zeker hoeveel mensen er zouden komen naar mijn concert omdat ik zo lang weg bleef. Ik weet dat ik over heel hechte fans beschik, maar ook die mensen worden ouder. We zijn geen Red Hot Chili Peppers waar mensen naartoe gaan die slechts één concert per jaar zien. De meeste concerten zijn uitverkocht maar het zijn niet echt grote zalen. De laatste keer dat ik met een nieuwe plaat in Brussel speelde, was in de AB. Ik wilde niet dat mijn fans in een halfvolle zaal luisterden naar mijn muziek. Zo zorg ik er voor dat de mensen kijken, lid zijn van een groep mensen die echt op het concert aanwezig willen zijn. We plannen wel om enkele grotere shows te spelen en misschien zelfs festivals. Het is een onbekende haven. Je weet nooit waar je zult eindigen.

< Niels Bruwier >